U. S. A.

Värdefull Svensk Bok FRITT.

Varje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika (Svenska Rådgivaren

"GODA RÅD"

Denna berömda, med flera illustrationer försedda läkarebok, som Dok' Leigh skrivit, lämnar många **värdefulla råd och upplysningar för unga män**, omnämner **alla för mannen säregna sjukdomar**, deras följer och förebyggande, o. s. v. Boken handlar även om **hur man kan återvinna hälsan**, och borde läsas av varje man. Om ni lider av någon sjukdom, som härleder sig från oregelbundet levnadssätt försumma då icke att skriva efter boken. Ni kan bliva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. **Boken sändes alldeles gratis och portofritt i försegelat omslag till alla**, som insända namn och adress till

DR. L. K. LEIGH, 179 W. Washington St., B. 8, Chicago, Ill.

UNGA MÄN

som ha lust att lära sig själva, skulle skriva efter ett exemplar av N. Rosenberg Co:s berömda bok

"LIVETS HEMLIGHETER"

Boken handlar om livets hemligheter, äktenskapet, många slags sjukdomar, hemliga svagheter, deras följder, förebyggande, och huru man kan bota sig själv i hemmet o.s.v., och är i hög grad intressant. Sändes fritt i försegelat omslag till en var, som på ett postkort eller i brev sänder sin adress till den ovanstående läkarefirman.

N. ROSENBERG CO., 117 N. Dearborn St. Room 207, Chicago, Ill.

Dr. T. W. Deachman, konsulterande läkare.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS - ANKARET

Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olyckligt äktenskap. Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följder na av ungdomssynder, så som svaghet, nervositet, minnessvaghet o.s.v., och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, omvälvande verk, 250 sidor, lämnas ut mot insändandet av 25c. i frimärken och denna annons. (Registrerad 25c.)

M. A. Ericius Remedy Co.
185 Pearsall Ave.,
JERSEY CITY, N. J.

Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarna för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

OM Ni Aldrig Lider Plågor och Smärtor
OM Edert Blod är rikt och rent

LÄS ICKE DETTA!

Vi skänka bort en butelj av den berömda smärtodödaren Blackhawk's (Rattlesnake Oil) Indian Liniment.

För behandling av och lättnad vid rheumatism, neuralgi, smärtor i ryggen, nervverk, svullna trötta fötter samt andra plågor.

Vi skänka också bort för en veckas behandling av Blackhawk's Blood and Body Tonic, ett invärtes renings- och hälsomedel, som borttager orsaken till 90 pc. av alla mänskliga sjukdomar. Det renar blodet och återställer förslappade verksamma organ till hälsosam normal aktivitet.

Blackhawk's Indian Liniment säljes till $1.00 per butelj. Under tiden för vår speciella annonserningseffert kan Ni sända oss denna annons med $1.00, och vi villa sända Eder två $1.00 buteljer tillsammans med för en veckas behandling av Blackhawk's Blood and Body Tonic, **alla tre för $1.00** fritt porto.

Leverde av alla patienter. Full tillfredsställelse garanterad.

Blackhawk Indian Remedy Co., Dept. 4.,
296 Gladsone Ave., Toronto 3, Ont.

"Den stolte röde mannen".

Jag har ofta undrat på varför det så ofta, då indianen omtalas, beskrivs eller omnämns, begås det stora misstag att titulera honom "den röde mannen". Detta i första rummet. Och sedan kommer epiteten: "Den stolte, filosofiske" o. s. v.

Detta gör att jag påminner mig en anekdot om en prinsgosse som av sin lärare tillfrågades vad en kräfta är för ettt slags djur. Då prinsen svarade: "Kräftan är en röd fisk som går baklänges" sade läraren, som naturligtvis inte ville direkt motsäga sin höge lärjunge: "Alldeles riktigt, Ers kungliga höghet, endast med den skillnaden att den är inte röd, den är ingen fisk och den går inte baklänges."

Och på tal om indianen så kan man säga ungefär detsamma då han beskrives som "röd, stolt och filosofisk". Beskrivningen är riktig med den lilla skillnaden att han är inte röd, han är inte stolt och han är inte filosofisk.

I senaste numret av S. C. T. förekommer ett par artiklar där den amerikanska kontinentens "urinvånare" omnämnes som ovan sagts. Epiteten är naturligtvis hämtade från engelskan, som ju är ett mästerligt språk då det gäller att gora förvränningar av fakta. "The proud, philosofical redman" heter det ju och så utmålas han på plancher i krigisk fjäderskrud och i skrikande färger så han ser verkligen både röd, stolt och filosofisk ut.

Men äro dessa utmålningar och beskrivningar av indianen överensstämmande med verkligheten? Har någon av Er sett en "röd" indian. Jag ställer denna fråga till vilken som helst som på ett eller annat sätt har kommit i beröring med denna folkras. Kanske "Asabarden" i Ironwood, Michigan har sett någon men jag tvivlar på det fastän han (Johan G. Banér) väl är den som har den närmaste kännedom om indianen, hans liv, språk och seder m. m., vilket han — så svensk han än är — har gjort till sitt specialstudium. Nej, den som tycker att en indian är röd måste vara lika färgblind som den, som kan säga att Grönland har gjort sig förtjänt av sitt namn.

Ett av en duktig buss tobak, rugga den väl och spotta sedan på baken av handen eller ännu bättre, smörj in dig (eller någon annan om du törs) med den tobaksbemängda saliven i ansiktet och du skall få se en kulör, som är bra mycket närmare den indianska hudfärgen än vad titlen "rödskinn" antyder. Visserligen har jag sett "squaws" som äro ganska rödmosiga i synen, men detta har i allmänhet intet med deras naturliga hudfärg att göra, ty det beror för det mesta på att deras umgänge med sina vita "civiliserade" systrar har lärt dem bruket av artificiella och kosmetiska skönhetsmedel, något slags mixtum kompositum av cinnober, anilin eller karmosin.

Nej, indianen är inte "röd", han är brun, smutsbrun kan jag nästan säga. Och det är inte så svårt att träffa "blekansikten", till och med av vår egen nordiska ras, som äro bra mycket rödare i synamentet än en fullblodsindian om nu detta kan bero på ett flitigt inmundizande av "quantum satis" eller något annat skall jag låta vara osagt.

Och vad stoltheten hos indianen, hel- eller halvblod, beträffar så förekommer det mig, att den inskränker sig till en oövervinnerlig lättja — han är för stolt att utföra något som helst profitabelt, stadigt och samhällsnytigt arbete. Parasitiskt dagdriveri tycks vara hans andra natur. Att "bumma" omkring, tiga, snatta och överhuvud att föra en smutsig existens äro typiska karaktärsdrag hos honom. Undantag finnas mähända, men de äro så få, att de endast bekräfta regeln, om de bekräfta någonting alls. Att Förenta Staternas vice president Charles Curtis, har några droppar indianblod i sina ådror förändrar inte min åsikt om rasen i sin helhet. Har man eljest hört om någon av dem som intagit någon verkligt framstående och ledande ställning i det offentliga, politiska, ekonomiska, litterära eller praktiska livet? Jo Louis Riel, den historiskt beryktade ledaren för de indianska rövarhorderna, som ställde till en del rabalder i västra Canada på 1860-talet, men han var väl närmast att betrakta som en simpel stråtrövare fastän han bildade ett slags "regering" med sig själv som "premiärminister". Som bekant blev ju också galjen hans torskaffningsmedel till de "sälla jaktmarkerna".

Nej, om indianen är stolt, så är det saunerligen svårt för oss vita eller vanliga dödliga att förstå, vad han egentligen har att vara stolt av. Han har ingen historia, inga traditioner att framvisa. Han har aldrig gjort någonting i kulturens, civilisationens och det mänskliga framåtskridandets intresse. Det bästa som kan sägas om honom är, att han är en utdöende folkstam, en ras som håller på att försinna. Sanitär, hygeniska levnadsförhållanden och oförstånd i de enklaste sanitära levnadsregler hålla på att göra ända på dessa vildmarkens söner. Och saknaden kommer säkerligen icke att bli överväldigande då den sista "rödhunden" har försvunnit från det mänskliga livets skådeplats.

Charley Erikson.

Värmland, vår hembygd.

Föreningen Vermlands Nation i Chicago, har utsänt sin årsskrift för 1929, vars namn är "Värmland, vår hembygd", pris 35 cents.

Ovanstående årsskrift hamnade hos undertecknad för några dagar sedan, och vill jag med några rader fästa värmlänningarnas uppmärksamhet på densamma.

Lindsborg — —en Värmländsk bygd i Amerika, är en intressant artikel om en koloni som grundlades av värmländska emigranter för cirka 60 år sedan. Koloniens växlande öden skildras ända från dess grundläggande och till nuvarande stund, och med delas, att Lindsborg nu har omkring 2,000 invånare och de flesta påstås vara värmlänningar. . . . .

Av det övriga innehållet må nämnas: "Försommarstämning vid Fryken", "En sångfågel från Värmland", "Hembygdsminnen", samt "Bland värmlänningar i Amerika", skriven av den för canada-svenskarna bekante komminister Johannes Lindberg, (f. d. pastor i Winnipeg). Dessutom en hel del andra bidrag både på vers och prosa.

Årsskriften bjuder på ett gott innehåll, är väl värd sitt pris och rekommenderas den på det aldra bästa. Värmlänningar och andra kunna rekvirera den från Pontus Moberg, 6605 N. Whipple St. Chicago, Ill.

"En Värmlandsson".

Österut.

Det gällde nu att rikta sitt intresse österut — liksom "rättrogna" kommunister göra — men för mig fick ej intresset sträcka sig längre än till Kenora, dit min resa gällde först, men min längtan och mina tankar vill gärna flyga längre — dock inte så långt som till Moskva — utan till gamla Sweden, vilket väl ej är så märkvärdigt, då jag där har mitt allra käraste på jorden. . .

I alla fall så transporterades jag via C. P. R. till Kenora, till en plats, som jag haft en önskan att få se, och som jag hört så många berättelser om. . . . men nu skulle jag i alla fall komma dit.

Jag anlände sent på kvällen och första bekantskapen blev mr. Gust Westin. Då jag steg in i poolrummet —, som äges av mr. Gust Westin — satt en grupp av pojkar runt en man, som på "ärans och hjältarnas språk" berättade historier så att åhörarna formligen vredo sig av skratt. Det befanns att de flesta av åhörarna voro skandinaver och "talaren" var mr. Gust Westin.

Mr. Westin befanns vara en trevlig "kille", som räckte en hjälpsam hand var han kom åt, och hjälpte och understödde mitt arbete på ett kamratligt sätt. Jag var i hans hem på "supper". Därtill blev jag erbjuden att bli hans måg, vilket dock ej kunde realiseras, enär jag redan seglat in i "säker hamn". I alla fall så värderar jag sådana män som mr. Westin och vill nu passa på att sända honom mitt "hjärtliga tack för sist".

Stadens centrala del verkade så "inklämd" på något vis, och var ej alls tilltalande för min blick, men då man kommer till den s. k. "svenskstaden", får man ett annat intryck. Här har vi rätt på den ena sidan och skog och berg på den andra. Här i skogsbacken ha en mängd svenskar och en del norskar slagit ned sina bopålar och byggt sina hem.

I denna "svenskstad" finnas två svenska kyrkor; en Luthersk och en baptist. I den Lutherska bevistade jag en kväll en gudstjänst, men blev överraskad av pastorns dåliga svenska. Jag träffade honom sedan personligen och vi hade ett kort resonemang om en del spörsmål. Han lovade att sända en del meddelande från Kenora till S. C. T.

En kväll gästade jag mr. Malmo. Han har i många år bedrivit fiske i sjöarna runt Kenora och med gott resultat efter vad jag kunde fatta.

Om jag ej minns fel, så har han fiskat i 20 år, eller hela tiden sedan han kom till Canada, efter vad han nämnde för mig. Vi åto en utmärkt god "supper", språkade om det då förestående valet i Ontario, spelade och hade en väldigt angenäm kväll. Familjen Malmo var en bekantskap som en "tidningsmurvel" sätter allra största värde på, på samma gång som jag kom underfund med, att Mr. Malmo är en av de bäst situerade bland Skandinaverna i Kenora. Mr. och mrs. Malmo äro norska båda två, men tro's detta kunde vi "snacke" och komma ganska bra överens. . . Min hounör för mr. Malmo.

En annan veteran träffade jag också i denna "svenskstad", nämligen mr. Linder. Han lämnade Sverige år 1909 — samma år som så många av "storstrejkens offer" emigrerade till Amerika. Han nämnde om för mig, att han var med i den stora "rösträttsstrejken" i Stockholm 1902, och berättade många intressanta episoder från denna strejk. Han skulle bli lantbrukare eller närmare bestämt "inspektor" och gick för den skull i lantbruksskola, men som han var begåvad med ett frimodigt och sannt sinnelag, kom han att stå i spetsen för en lista som insändes av eleverna till myndigheterna förande vissa oegentligheter begångna av skoldirektören, och som en följd därav fick han "prickat" betyg, trots att det under förhöret bevisades, att klagomålen voro fullkomligt berättigade och direktören skyldig, och hans framtid på den banan var omöjliggjord, enär han stämplades som en "farlig socialist"?

Han arbetade en tid som platslagare och maskinist i Sverige. Hans första tiden i västra Canada, kom sedan till Kenora, där han arbetade som platslagare då sågen byggdes, sedan som reparatör till dess sågdriften nedlades 1915. Därefter fick han arbete som snickare för C. P. A. och arbete som snickare för C. P. R. och

Han har varit prenumerant på denna tidning i cirka 15 år.

Det var ju många flera som jag hade orsak att behandla i tidningens spalter (både ros och ris) men har ej tid och plats för denna gång, men vill nämna, att jag såg en skymt av Hjalmar Eriksson, men han var så "antäkt'd" av valarbetet för Arbetarepartiet, så jag fick ej tillfälle att resonera så mycket med honom, men hans mrs. måste jag ge en extra komplimang för hennes "nyktra" syn på valhändelserna.

Kan nämna, att man får gott kaffe hos Olsson och Håkansson, samt dålig och dyr mat hos kinesen. Vidare fann jag en svensk och en norsk skräddare, en svensk skrädderiaffär, norsk åkare etc.

Arbetsförhållandena voro dåliga vid tiden för vårt besök. En snickare betalades med runt 60 cent i timman, medan dom i Winnipeg har $1.10. Men i Winnipeg är snickarna organiserade, i Kenora oorganiserade. I Kenora kostar ett dåligt mål mat 40 cent, medan man kan få ett bra mål mat för 30—35 cent i Winnipeg.

Jag gjorde en påhälsning vid Backus & Brooks papersbruk. Det verkade ganska frånstötande utvändigt — ej på långt när så trevligt, som de svenska pappersbrukssamhällena — och det första som möter blicken är den stora vältan av pappersved, uppkastad i en enda väldig hög.

Då jag såg denna väldiga hög av pappersmasseved, måste jag ju också se hur veden transporterades ur sjön upp till vedupplaget. Runt transportören såg jag en massa arbetare sysselsatta med att dra in virket och sända det upp på transportören. Men en sådan mängd av gubbar vid detta arbete? Jag är alldeles övertygad om, att ifall direktör Storjohann — ledare för stora pappersbruk och sulfitfabriker i Sverige — kommit till denna plats och fått ledningen, skulle han ögonblickligen avskedat minst två tredjedelar av styrkan på denna avdelning i fabriken. . .

Vidare vandrade jag igenom vedrenserier, d. v. s. där veden spolas och manglas ren från bark och annat skräp. Därifrån transporteras den sedan till det stora upplaget.

Jag vandrade genom pappsalarna och fann just inget märkvärdigt. Maskinerna skiljer sig ej så mycket från de, som användas i Sverige, men det var ganska hett runt pappersmaskinerna och arbetarna voro så gott som nakna. Så tittade jag även ett slag på avdelningen där veden "slipas". Men jag var ej vidare intresserad av denna avdelning. Som bekant så "dör slipmassetillverkningen" ut i Sverige, den s. k. mekaniska pappersmassetillverkningen.

Jag besökte även ångpannecentralen. Även här var jag hemmastadd på sätt och vis, ty vi ha samma tekniska anordningar också i Sverige och kanske till och med bättre.

Nästa avdelning var svavel-, brännings- och syreberedningen. Men den lukten var mig nu för skarp, så jag hann knappt in, förrän jag "smet" ut igen. Där kan man formligen få en försmak av den där platsen som man påstår brinner av eld och svavel. Hu!

Nästa avdelning som jag besökte var kokeriet. Som bekant kokar man en del av veden och blandar med den slipade massan. Det blir emellertid starkare papper om man använder enbart kokt massa. Så gick jag upp för trapporna och kom upp på högsta toppen av kokeriet, där jag träffade den s. k. "kokarn" (som vi sa i Sweden) d. v. s. förste man som med en man till hjälp sköter kokningen av pappersveden. Följande samtal uppstod oss emellan. "Är du organiserad? Ja. Kan du ge mig namn och adress på ordföranden i fackföreningen? Nej. Kan du meddela mig var förbundets huvudkvarter är? Ne-ej. Kan du säga hur många, som arbetar på den här fabriken? Du menar allt som allt? Ja. Han skakar på huvudet och svarar ett långt Noooo. . .

Det var ju lönlöst att fråga något mera. Men en människa som skall arbeta i en så osund och vedervärdig arbetsplats som detta kokeri var, den måste bli rubbad på något vis och kan naturligtvis ej ge svar och samla sina tankar. Jag har aldrig sätt make till plats i Sverige. Så osunt och vedervärdigt var det.

Jag träffade en man i barkhuset och han var mera klar i "knoppen" — ty där är friskare luft — och vi resonerade lite om "driften" och arbetsförhållandena. Han medgav, att man kan inte göra så gott papper av rå ved som av torr. Här användes man sig av rå ved, men i Sverige användes alltid torr.

Två eller tre, kanske fyra fackföreningar funnos på platsen. Alla måste vara organiserade. Ganska få svenskar arbetade vid fabriken. Lägsta avlöningen var 40 cent i timmen, sedan ökades det för olika grupper. En hjälpare i kokeriet både 59 cent i första klass, medan kokaren hade 75 cent. En maskinförare hade $1.72 i timman. Det torde dröja innan det blir "jämlikhet och broderskap" på den platsen. . .

Arbetareantalet uppgavs vara runt 450 man, och produktionskapaciteten var 17 ton pr. dygn.

Då jag just var färdig med min "visit", fick jag höra, att det måste begäras tillstånd för att "titta" på härligheten, men det torde dröja nu innan jag begär detta "tillstånd". . .

D. S—nd.

Kulturteställningar.

De' ä' inte ofta en bissig farmare som ja' får äkaschen te gå in te sta'n, för allti räker en ut för nå't slitsvtyg, å när tocke häppnar var evella gång, då blir en liksom en smula fundersam å rädd å sej å drar sej för te å ge sej ut på tockna ärentyr förrän en är nödd å tvungen te å gå.

Som här i förriga vickan, för exempel. Ja, hade nära kritter, som ja' welle göra mej å må, för de' borjar bli liasom lite knappt ma fodre, å efterom priserna på slaktskritter ä' bra, så sa gumma åt mej te gå in te Winnipeg å sälje dom te stockjärden.

Well, jag ga' mej å, fast nog kändes de' lite kusligt förstäss, men den här gången feck ja' en surprais, som ja' inte hade expekta, å gjorde att ja' fila mej sätisfajd att ja' geck in. Dä' va inte för att ja' feck goa priser på krittra, för de' visste ja' innan ja' for, men ja' feck en äkaschen te shäka händs me nära utta winnipeggubbera å titta på kulturn, å dä'va de' som mäkä mej häppi.

Som ni vet så har vi svedes när som vi kallar kultur, å våran tidning har nu skrevi så vackert om den en lång tf. När en hålls på med svin, kor å hästar, å tocke där, så har en inga tjänser te å si eller tänke så mycke' på den där kultur'n, å därför så figra ja' ut, att ja' skulle snoka opp den å si hur den sir ut, när ja' nu i alla fall va' i sta'n. Så mycke' visste ja' förut, att den svenska kulturn allti' kom te användning på teställningar i Winnipeg å vi kan ju inte hlann oss fattie farmare ha rä' mä någe' tocke. Intet kan vi heller ha nåre teställningar, hälst som en ska' ha den där nymodi'e kulturn mä, som vi inte riktigt ble' klok på, fast nu vet ju ja' va' dä är för nå't. När en landar ute på farmkonntrit så losar en ju konäxen mä folk å blir liasom etter sej.

De' häppna sej så att de hade en svedish teställning i stan å ja' desadja tvärt te gå å titta på grannlåten, ettersom ja hade en hel kväll te sjanna. Gee wiz, bojs, ja' ä' gla' att ja' inte hade gumma mä' mej, för ho' hade då säkert inte likat den. Å då ä' ja sjul på att inte ä' dä' lönt te å ställe te mä nåre kulturteställningar i våran by för då säjer alli gummera stopp.

Men för te å återgå te teställninga. Ja köpte biljett å ga' mej å sen ja' hade tvätta' mej i fäse å om händera. För te å vare riktit'i fin, så geck ja' te Eatons besmänt å handla e' skjorta, asså ga' ja' mej å. De' va' taslit mä' folk å en del va' mej svedes kan ja' förstå, men ja velle inte mixa opp mä dom för en vet ju alldri var en kar di der winnipeg svenskera.

Först så va' de en som prata lite. De' va' ju inte så mycke' te höre på, å ja' kunde knappt hålle ögona öppna. Så va' de' en som spelte på fiol å feck fram nåre vackra låter, men ä ng tyckte ja' att han kunde ha spelt nå'n gammel bonnvals, för då begriper en ju. Han stog dar å gnie på strängera å svettas, så ja' tyckte då va rikti't synd om en. Te slut blev vi nåsan tajerd å när han se'n äntligen slute, va' dä inte mänsa som klappa i hännra. Sen va' de' när stassbor, som sjöng å då va' ju inte too bädd men de' va' ju mest sädda melodier, å när en går på en teställning så vill en ju ha trivligt, så dä va' inte många som klappa i hännra då heller. Men så va' de' en som spelte dragspel å munspel å slog på trumma å stramla i en triangel på en gång å de' tyckte ja' va' rolitt. Å så spelte han kvasirvalsen å då ä' ju en bit som vi alla känner te, så vi fila oss hemma allihop, å klappa i hännra å stampa i golve' så han måste spela en te å då spelte han Kom Adelina, å ä' va väldi't bra å vi hurra å skrek att han skulle spela fler bitar, men de' gjorde han inte, förr han hade inga fler, sa han, men de' a' synd för dem han kunde spela han väldi't bra.

Ja' så sjöng di å spelta fiol å prata igen men ja' sturta te fila liasom å vi va allihop fedd opp nåre. Ja' satt å expekta te å få si kultur'n, men då dröjde hä' länge å väl å just som ja' höll på te läskna te, så opplyste han som stog för å prata att programme' va slut å att de' skulle bli dans åssä sjöng vi allihop. Ja' blev mädd of kärs, för ja' hade tänkt te få si en ånes te godness svedish teställning mä' kutur å tocke där, åssä va de rakt inget te si. Ja mäka opp min majnd te stanna e stunn å titta på stassdansen å ja' å ga' att ja gjorde'i.

Först slänzde di unnan stoler å banker. Sen klev fyra gubbar opp på plättformen. Di hade två saxafoner å ett instrument som säg ut som e plättpanna mä ett fastligt långt skaft, assä va' de en som satt sej te pianot, å sen starta di.

Å, boj, då va' den redigesta musik ja' nänsin hört. Di blåste så ljuvligt i saxofinera å han som spelte på plättpanna feck fram di grannesta melodier. Då va liasom vi hade fått en elektrisk schock i bena för mesamma ga' di sej opp på golve' allihop. När ja' tänker på hur funnit de' va te titta å si på hur de krumbuktera sej å hoppa som kalvar å sprätta me' mena, så blir ja' gla' ända in i hjärteroten. Å granne jänter va' de', ska ja säja? En del å dom hade knapt nå' kjoler på kroppen å ja fila mej liksom lite blyg te titta på dom te å starta me', men när ja' säg att di inte äjalva va' blyge å sej så titta ja' me' förstäss, liksom alla di ännra. Talk åbaot fun'. De' onda trubble va' att ja' inte själv kunne alla di där sprattelkonstera, men nästa gång ja' kommer te stan me' kritter, så ska' ja' minnsan få nå'n som titchar mej.

De' va' de' funnigaste ja' har sitt på många dar. Å nu förstod ja' grannt varför stassvenskerna taler om kultur, för si förut så visste ja' ju inte va' de' va'. För te å va' sjul på mej så frågte ja' han som stått för te å prate om då här va kultur'n som di skrevi' så mycke i blana om. "Yess', sa han å smajla, "hur likar du'n?" "Well sa' ja' hade ja' vetat att då här hade var't kultur'n så skulle ja' ha gått på svenske teställningar förut, men inte trodde ja att kultur'n va så trivlig."

Nästa gång ja' kommer te sta'n ska ja' inte glömma te passe på när svenskarne har kulturteställningar.

Johanson.

Dr. Thomas Eclectric Olja
för människor
SEDAN 60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LYM RYGG, ETC.
En ekta PRIS ÖVERALLT 35c.

En ny horisont hägrar för mannen med pengar
Med $1,000 sparade kan Ni se mot framtiden med tillförsikt — börja genast lägga grunden till någon av dessa lätta Sparplaner: —

$1,000 på 4 år — kostar $940.16 i veckoinbetalningar av $4.52.

$1,000 på 3 år — kostar $956.13 i veckoinbetalningar av $9.13.

$1,000 på 2 år — kostar $970.32 i veckoinbetalningar av $9.33.

The Royal Bank of Canada

Vid köldknäpparna!

Intet är mera hemtrevligt och angenämt än en elektrisk värmeapparat, som tager bort morgonkylan från sängkammaren.

En vridning på knappen — genast varmt!

Mycket moderata priser.

Säljas på lätta villkor.

WINNIPEG ELECTRIC COMPANY
"Eder garanti för en god betjäning"

Tre butiker: Nya utställningslokalen, Power Bldg., Portage & Vaughan; 1841 Portage Ave., St. James; Marion & Tache, St. Boniface.

HAR NI VÄNNER I SVERIGE?

Här är ett tillfälle för Svenska Canada Tidningens prenumeranter att sända tidningen till bekanta i gamla landet

GRATIS

Uppbetala prenumerationsavgiften i förskott, sänd oss adress till vilken Ni önskar tidningen sänd, och vi villa sända den GRATIS för återstående delen av året.

Detta anbud gäller även för nu uppbetalda prenumeranter. Sänd oss namn och adress i Sverige, det är allt.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.